

и двѣ пары въ ржка.
млого читво защо е,
да пиши на ли знай
Иванъ, Стоянъ, Радѣ,
Толкови ! битви сай. . . .

Момче ! ума си събери;

млазкни и са смири.

добро съсъ присмѣхъ са не лѣчи;
народъ са съ сатира не учи.

отъ този страшенъ занаятъ
кажи че друго нема да т' остани,
че си завъдишь сал' дѣшмани;

да има за какво да та е алъ.

че каже сѣкий зарад' теб'; той нема ума.

теб' присмѣхъванъ ли зачес' ? !

на общество-то той е чѣма;

той аде и хапи като пѣсъ.

та виж' го какъ са впила !

та чѣй, какъ ни са той присмива !

махни го татакъ този лихъ;

за да сгласи едничакъ стихъ

не гледа той нито баща си,

токо стиха си да подкваси

сѣдъ ритма, ритма да къси.

и тоз' да пишешъ, който та гласи,

когото ты почиташъ за прѣтель.

накъ той ще вѣде първѣй ти прѣдатель

и не че сал' ще да та прѣдаде,

но ще наднади за да подкладе.